

N. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 'Οδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμεν,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλου Μερουβέλ: ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτα-
τον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις Κ. — Φ. Γκουεράτση: 'Η
ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ', ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετάφρασις Π.
Παυλῆ. — Γεωργίου 'Ορέ: Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ, μετάφρασις Ι. Π.
Γεωργαντοπούλου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

· Εὐ Ἀθῆναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.

· Εὐ Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Λήξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ
5' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστο-
ρημάτων», παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν
κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι
νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ
κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγ-
καίρως τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν
αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ
πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητάς, ὧν ἡ
συνδρομὴ ἔλκεν ἤδη τὴν 30^{ην} πα-
ρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΖΟΥΑΝΝΑ ΤΡΕΛΑΝ

(Συνέχεια)

Φαίνεται ὅμως ὅτι ὁ πατήρ μας δὲν εἶχε
πλέον τὴν δύναμιν νὰ ἐκτελέσῃ ἔγκλημα,
οὐδὲ νὰ διατάξῃ τοιοῦτο. Κατεδιώκετο ὑπὸ
φοβερῶν ὀραμάτων. Ἐν συνόλῳ δὲν ἠδύ-
νηθη νὰ ἀντιστῇ εἰς τὰς τύψεις τῆς συνει-
δήσεως. Οὐδέποτε ὡμολόγησεν εἰς ἡμᾶς
τὸν φόνον τοῦ δυστυχοῦς Τρελάν. Προδό-
της ἀπέναντι τοῦ ἀθώου ξένου του, ἐτιμω-
ρήθη αὐστηρῶς διὰ τὴν ἀνανδρίαν του·
ἐξετέλεσε μόνος τὴν ἀπόφασιν τῆς συνει-
δήσεώς του.

Ἐμεῖνα δ' ἀρχηγὸς τῆς οἰκίας. Ὁ ἀγα-
θὸς 'Ιβ' ἠγνόει τὰ πάντα. Ὁ 'Ιακώβος ἀνέ-
μενε διαταγὴν μου διὰ νὰ σᾶς κτυπήσῃ.
Τί θέλετε; Ὁ 'Ιακώβος εἶναι ἐκ τοῦ αἵ-
ματος τῶν προγόνων μας, οἵτινες ἐμάχοντο
τυφλῶς κατὰ τῶν ἐχθρῶν των. Σκληρὸς δι-

ἑαυτόν, τραχὺς πρὸς τοὺς ἄλλους θὰ ἦτο
ἄλλοτε ἱππότης ἄφοβος καὶ ἀτρόμητος.
Χίλιαι πληγαὶ δὲν θὰ τῷ ἀπέσπον ἔν πα-
ράπον καὶ θὰ ἐξεψύχει ψυχρῶς χωρὶς νὰ
καταρασθῇ ἐκείνους, οἵτινες θὰ τὸν ἐπλητ-
τον. Τοιουτοτρόπως κτυπᾷ. Εἶναι φύσις
ἀγρία μετὰ θησαυρῶν τυφερότητος. Ἀγα-
πᾷ τοὺς ἰδικούς του καὶ οὐδὲν πλέον.

Τὴν διαταγὴν, τὴν ὁποίαν ἐπερίμενε
δὲν τὴν ἔδωκα.

Ἐδίστασα κατὰ πρόωτον. Εἰσθε τόσοι
νέαι! Ὑπῆρχεν εἰς ἐμὲ δὲν εἰςεύρω ὁποῖα
τυφερότης ἐξεγειρομένη ὅταν σᾶς παρε-
τήρουν ἀδύνατον μὲν ἀλλὰ γενναίαν, δα-
μάζουσιν τόσοι δυσκόλους ἵππους, καλὴν
διὰ τοὺς πτωχοὺς καὶ τόσοι τολμηράν! Δὲν
ὁμοιάζετε πρὸς τὴν μητέρα σας τὴν ὑπε-
ρήφον καὶ ἀλαζόνα μαρκησίαν, οὕτε πρὸς
τὸν πατέρα σας τὸν σπάταλον διὰ τὸν ἐκυ-
τόν του καὶ φυλάργυρον διὰ τοὺς ἄλλους. Ἐ-
σκεπτόμην: εἶναι μία Κερανδάλ, καὶ δὲν
εἶχα τὸ θάρρος νὰ σᾶς ἴδω ὑποφύρουσαν.
Αἱ σκοτειναὶ ἰδέαι μου ἔφευγον ὅταν ἤ-
κουα προφερόμενον τὸ ὄνομά σας: Καικι-
λίτ! Ἐπειτα τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ
χρῆμα τοῦ δυστυχοῦς Τρελάν εἶχε πλη-
ρώσει τὰ χρέη μας· εἴμεθα ἡσυχοί. Ὁ 'Ιβ'
εἰργάζετο δραστηρίως. Οἱ φύλακές σας δὲν
μᾶς ἐστενοχώρουν πολὺ.

Πρὸ πάντων, Καικιλίτ, ἤμην ἐγὼ ἔδω.
Μόνον ἐπὶ τῇ σκέψει νὰ σᾶς ἴδω πληγω-
μένην, ἀποθνήσκουσαν, σθυνομένην τὴν φλό-
γα τῶν γαλανῶν ὀφθαλμῶν σας καὶ ἐξα-
λειφόμενον τὸ παιδικὸν μὴδίκμα ἐκ τῶν
χειλέων σας, ἐπάγωνε τὸ αἷμά μου.

Ἡμέραν τινα, θὰ τὸ ἐνθυμῆσθε ἴσως,
πρὸ τεσσαρῶν ἐτῶν, τὴν δεκάτην Ἰουνίου,
μὴν πρωτῶν εἰς τὴν οὐρίκλιν ὁ ἵππος σας
παρεφέρθη.

Σᾶς βλέπω ἀκόμη διερχομένην ἐνώπιόν
μου.

Εἰσθε ὡρὰ ἄλλ' ἀτρόμητος. Δὲν ἐφω-
νάξατε.

Ὁ Ζέφυρος σᾶς ἔφερε καλπάζων παρα-
όρως καὶ μετ' ὀλίγον ἐρρίφθητε ἐπὶ τινος
κλαδου δένδρου, ἀνετράπητε, ἐπληγώθητε

εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ ἐπέσατε λιπόθυμος
καὶ σχεδὸν νεκρά.

Ἐδραμα.

Ὅποια εὐκαιρία νὰ ἀποκτήσωμεν τὴν
περιουσίαν, τὴν ὁποίαν ἐθηρεύαμεν πρὸ τό-
σων χρόνων!

Εἴμεθα μόνον.

Ἐγουνυπέτησα πλησίον σας.

Ἡ ζωὴ σας ἦτο εἰς τὰς χεῖρας μου. Οὐ-
δεὶς ἠδύνατο νὰ μὲ ἐνοχοποιήσῃ διὰ τὸν
θάνατόν σας· ὅλοι θὰ τὸν ἀπέδιδον εἰς τὸ
συμβάν ἐκεῖνο.

Ἐν ρυάκιον ἐψιθύριζε εἰς ὀλίγων βημά-
των ἀπόστασιν.

Ἐβρεξα τὸ μανδύλιόν σας. Ἐσφόγγισα
τὸ αἷμα, τὸ ὁποῖον ἀφθόνως ἔρρεεν εἰς τὴν
χρυσὴν κόμην σας καὶ ἔδισα τὴν λατρευ-
τὴν αὐτὴν κεφαλὴν, τὴν ὁποίαν τοῦ λοι-
ποῦ εἶχα διαρκῶς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου.

Διατί νὰ τὸ κρύψω; Ἀνέπνεα μετ' εὐ-
χρηστικῆς τὸ ἄρωμα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον
μὲ ἐμέθυε καὶ διὰ πρώτην φοράν ἠγνόησα
τὸ αἶσθημα, τὸ ὁποῖον ἐκράτησε τὴν χεῖ-
ρα μου.

Ὅταν συνήλθετε καὶ μὲ εἶδατε κύπτοντα
πρὸς σᾶς, ὡρὸν μεδίσμα ἐπλανήθη ἐπὶ
τῶν ὡρῶν χειλέων σας καὶ μοι εἶπατε διὰ
γλυκυτάτης φωνῆς:

— Εἰσαι σύ, Κορεντίνε; Σοὶ ὀφείλω τὴν
ζωὴν. Δὲν θὰ το λησμονήσω.

Ἐλησμονήσατε τὰς λεπτομερεῖας ταύ-
τας. Ἐγὼ τὰ ἐνθυμοῦμαι διαρκῶς καὶ ἡ-
μέραν καὶ νύκτα!

Ἐκτοτε ἡὐχαριστοῦμαι εἰς τὴν εὐτυχίαν
τῆς ἀναμνήσεως ταύτης

Ἀλλ' εἶχον καὶ ἄλλας.

Συχνάκις σᾶς ἐβλεπα τρέχουσαν εἰς τὸ
δάσος. Τοῦτο μοι ἤρκει.

Διατί νὰ ἐξακολουθήσω αὐτὴν τὴν διή-
γησιν;

Ὅταν ἔμαθα τὸν προσεχῆ γάμον σας τὸ
μῦθος μου ἀνεγεννήθη ἢ μᾶλλον ἐγεννήθη
αἶσθημα χειροτερον τοῦ μίσους, φοβερὰ ζη-
λοτυπία, ἡ ὁποία μὲ ἐδασκάλιζε. Θὰ ἐπρο-
τίμων νὰ μὲ κατασπαράξωσι μᾶλλον.

Ἐν τούτοις, ἔπρεπε νὰ προῖδω αὐτὸν τὸν γάμον.

Σᾶς εἶπα ὅτι θὰ μάθετε τὰ πάντα.

Ἀκούσατε.

Ὁ Ἰάκωβος μὲ ἐμέμφθη διὰ τὴν ἀδυναμίαν μου καὶ τὴν ἀδράνειάν μας. Ἄμα ἐνυμφεύεσθε τετέλεσται. Θὰ ἐχάναμεν τὰ πάντα. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ ληφθῇ ἡ ὀριστική ἀπόφασις.

Ἐπσχέθην εἰς τὸν Ἰάκωβον νὰ ἐνεργήσω.

Ἐπρωτίμων ἄλλως τε νὰ σᾶς ἴδω νεκρὰν ἢ ἀνήκουσαν εἰς ἄλλον, εἰς αὐτὸν τὸν δ' Ἀμβαρῆς, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀνάξιος διὰ τοιοῦτον θησαυρόν.

Καὶ ὅμως ἐσταμάτησα ἀκόμη.

Ἀναμφιβόλως δὲν ἠδύναμην νὰ σᾶς ἴδω νεκρὰν οὔτε νὰ σᾶς φονεύσω.

Ἦμην πολὺ ἀνανδρός.

Ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ ἠκροῶτο ἀνευ τρόμου τὰς φοβεράς ἐκείνας ἀποκαλύψεις.

Διετέλει ἐκθαμβος ὡς εἰ ἐζῇ ἐν ἄλλῳ κόσμῳ ἀγνώστῳ.

Ἐν τούτοις ἡ νύξ ἐπῆρχετο, νύξ φωτεινὴ καὶ ἡδεῖα ὡς ἐσπέρα θέρους.

Τὰ ἄστρα ἦδη ἔλαμπον ἐν τῷ οὐρανῷ.

Δι' ἐκουσίας κινήσεως τῆς χειρὸς ἡ Καϊκίλια ἔσυρε πρὸς αὐτὴν τὸν Ζέφυρον.

Ὁ ἵππος ἐπλησίασεν ὡς εἰ ἵνα ὑπερασπίσῃ τὴν κυρίαν αὐτοῦ.

Ὁ Κορεντῖνος ἐνόμισεν ὅτι αὕτη ἐφοβήθη.

— Σᾶς ἐμποῖω φρίκην, εἶπε. Ὁ αἰσθάνεσθε δι' ἡμᾶς καταφρόνησιν καὶ ἀποστροφὴν. Δὲν μνησικακῶ διὰ τοῦτο. Τὸ ἀξιόζομεν. Ἀλλ' ἡσυχάσατε μὴ φοβεῖσθε. Ἀλλ' ἀκούσατε ὀλίγον ἀκόμη καὶ τελειώσω.

Τότε ἤλθετε πρὸς με καὶ μοὶ ὁμιλήσατε μετὰ φιλίας, τῆς ὁποίας δὲν ἤμην ἄξιος. Δι' ἐνὸς νεύματος μὲ μεταμορφώσατε. Τὰ κακά μου ἐνστικτικὰ ἐξηλείφθησαν ὑπὸ τὸ πῦρ τῶν βλεμμάτων σας.

Ἦδη γνωρίζετε τὰ πάντα. Θὰ μᾶς κρίνετε.

Ἡ γνώμη τῶν ἄλλων οὐδόλως μὲ ἐνδιαφέρει. Μόνη ἡ ἰδική σας μὲ θίγει εἰς τὴν καρδίαν. Οἰονόηποτε καὶ ἂν ἦναι τὸ τέλος μας, θὰ φέρω τὴν ἀνάμνησιν τῶν βλεμμάτων σας, τὸν ἦχον τῆς φωνῆς σας, τὴν μορφήν σας, τὴν ὁποίαν οὐδ' ὁ θάνατος θὰ δυνηθῇ νὰ μοὶ ἀποσπᾷ ἀπὸ τὴν καρδίαν. Χαίρετε. Δὲν ζητῶ νὰ μοὶ ἀπαντήσητε. Δὲν θέλω νὰ θίξετε διὰ τῆς χειρίδος σας τὴν χεῖρα ἐκείνων, οἵτινες ἐφόνευσαν τὸν πατέρα σας. Ἴσως δὲν θὰ ἰδωθῶμεν πλέον. Χαίρετε, δεσποινίς, χαίρετε.

Καὶ ἠτοιμάσθη ἵν' ἀπέλθῃ.

— Κορεντῖνε, εἶπεν ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ, ὅτι μοὶ εἶπες οὐδεὶς θὰ μάθῃ... Χαῖρε! θὰ ἐπανιδωθῶμεν.

Καὶ ἔπνευσε χωρὶς νὰ τείνῃ αὐτῷ τὴν χεῖρα καὶ ἀπῆλθε σύννους καὶ τετραγαγμένη.

Ἐκεῖνος ἠκολούθησεν αὐτὴν διὰ τοῦ βλέμματός, ὅτε δὲ δὲν τὴν ἔβλεπε πλέον :

— Ἀ! ἐσκέφθη, ἡ ζωὴ μου φεύγει!

ΣΤ'.

Περὶ τὸ Ἐλβέν.

Ὁ Κλαύδιος Κερανδάλ ἐπλανήθη μέχρι βαθείας νυκτὸς ἀνὰ τοὺς ἀγρούς.

Δὲν ἐτόλμα νὰ εἰσέλθῃ εἰς τινὰ ὁδόν.

Ἐφριττε διὰ τὴν θέσιν του. Ἐνόμιζεν ὅτι θὰ τὸν ἐδείκνυν διὰ τοῦ δακτύλου λέγοντες :

— Εἶναι εἰς Κερανδάλ!

Μακρόθεν ἤκουε τὸν θόρυβον τῶν χορευτῶν καὶ ἠννοεῖ ὅτι ἡ ἐορτὴ ἐξηκολούθει ἔτι.

Οἱ ἄλλοι διεσκεδάζον.

Ἐκεῖνος ἐπένθει βαρέως, θανασίμως.

Ἐν μᾶ ὥρα ἀπώλεσε τὸ πᾶν, τὸν καρπὸν δεκαπενταετῶν σπουδῶν, τὸ δικαίωμα τοῦ βαδίζειν ὑψαύχην ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ τέλος ὅ,τι πολυτιμότερον εἶχε, τὸν ἔρωτα τῆς Ζουάννας.

Μεταξὺ αὐτῶν ὑπῆρχεν ἄδυσσος ἀδιάβατος. Καὶ ἐν τούτοις ἠσθάνετο ἀκατάσχετον ἀνάγκην νὰ πλησιάσῃ τὴν κρεολήν, νὰ ἴδῃ αὐτὴν καὶ νὰ τῷ ὁμιλήσῃ.

Ἐσκέπτετο ἄλλως τε ὅτι ἦτο πρόληψις τοῦ βαρύνειν τὰ τέκνα διὰ τῶν ἀνομημάτων τῶν γονέων, ὅτι δὲ τὸ πταῖσμα τῶν ἄλλων δὲν ἠδύνατο ν' ἀποχωρήσῃ δύο ὄντα πλασθέντα ἵνα λατρεύωνται.

Ματαίᾳ σκέψις!

Ἐν τούτοις δὲν εἶχε καιρὸν νὰ χάσῃ.

Ὁ Ζεαννῖνος τὴν εἶπεν.

Ἐκείνη ἐξέπνεεν εἰς τὴν κλίνην της, μόνη, ἀνευ βοηθείας.

Καὶ ὁ φόβος προσήλου αὐτὸν εἰς τὴν θέσιν του. Δὲν ἠδύνατο νὰ προχωρήσῃ. Καθημένος ἐπὶ κορμοῦ δένδρου ἠκροῶτο τὰς ὁμιλίας τῶν διερχομένων διαβατῶν χωρὶς νὰ φαίνεται.

Πάντες ἦσαν εὐθυμοί.

[Ἐπεται συνέχεια].

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

— Αὐτὰ τὰ φουσκωμένα λόγια, εἶπε διακόψας τὸν κόμητα γέρων τις, δν ὁ Ρογῆρος δὲν ἠδυνήθη νὰ γνωρίσῃ, οὔτε τὸ σῶμα, οὔτε τὴν ψυχὴν ὠφελοῦν. Φαίνεται δὲ ὅτι ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἔρχεται ἐκ Ρώμης καὶ ἔχει τὸ ὕφος βούλλας... Ἀς ἰδοῦμεν τὸ οὐσιώδες, κόμη Ἀνσέλμε, ἂν εὐαρεστήσῃ... τὰς συμφωνίας.

— Εἰς τὰς διαταγὰς σας, ἀπήντησεν ὁ κόμης τῆς Τσέρρας, καὶ παραλείψας δύο ἢ τρεῖς σελίδας ἤρξατο ν' ἀναγινώσκῃ.

Ὁ κόσμος γινώσκει ἤδη ἂν ὁ οἶκος τῆς Γαλλίας συνειθίζῃ νὰ φορολογῇ τοὺς ὑποτελεῖς του ἂν θέλῃ ἢ ὄχι νὰ χαίρῃ τὸ σέβας τοῦ λαοῦ, τὴν ἀγάπην τῶν βαρόνων, τὴν εὐνοίαν πάντων. Ὁ κόσμος γινώσκει ἂν ὁ οἶκος τῆς Γαλλίας εἶναι ἀπληστος, ἀκρατής, ἀνήσυχος καὶ δειλός...

— Ἀλλ' οὗτοι εἶναι ἔπαινοι, Ἀνσέλμε, δὲν εἶναι συμφωνίαι, εἶπε διακόψας αὐτὴς τὸν κόμητα ὁ γέρων.

Ὁ κόμης Ἀνσέλμος, διατρέξας διὰ τῶν ὁμμάτων ταχέως τὴν ἐπιστολὴν καὶ ψιθυρίζων ἔφθασε σχεδὸν εἰς τὸ τέλος, ὅτε εἶπεν αὐτὴς γεγωνυῖα τῇ φωνῇ :

— Ἴδου τί ὑπόσχεται : Ἡ ἡμετέρα εὐγνωμοσύνη μὴ ἀμφιβάλλετε ὅτι θὰ ἐξισοῦται πρὸς τὴν τόσον μεγάλην ὑπηρεσίαν. Εἰς ὑμᾶς θὰ δοθῶσι τὰ κυριώτερα ἀξιώματα τοῦ βασιλείου, εἰς ὑμᾶς αἱ δικαστικαὶ θέσεις, τὸ δικαίωμα τῆς ἐπικυρώσεως τῶν νόμων. Ἐκ τῆς ἐξουσίας, θὰ λάβωμεν τόσον μόνον, ὅσον θέλετε νὰ παραχωρήσετε ἡμῖν, καὶ θὰ εἰμεθα εὐχαριστημένοι. Τὰ δικαιώματα τοῦ στέμματος θὰ καταργηθῶσι. Τὸ δικαίωμα τῆς ἐπιβολῆς τῶν φόρων θὰ ἀφαιρεθῇ ἀπὸ τῶν προνομίων τοῦ στέμματος, ὅπερ θὰ διατηρήσῃ μόνον τὸ δικαίωμα τῆς ἐλαττώσεως αὐτῶν. Ἀλλ' οὐ τοῦ παρόντος ἡ ἀπαριθμησις πασῶν τῶν σωτηρίων μεταρρυθμίσεων, ἃς ἔχομεν κατὰ νοῦν, ὅπως ἐπαναφέρωμεν τὴν εὐημερίαν ἐν τῇ γλυκεῖᾳ ὑμῶν χώρᾳ. Θὰ ἦναι αὗται ὅ,τι φιλόστοργος πατὴρ δύναται νὰ παραχωρήσῃ, ὅ,τι προσφιλεῖ τέκνα δύναται νὰ ἐλπίσωσι.

— Οἶμοι! οἶμοι! ἀνέκραξε τὸ τρίτον ὁ γέρων. Παρατηρήσατε, παρακαλῶ, μὴ ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἀπεστάλῃ ὑπὸ τῆς Ἀποστολικῆς Διεκπεραιώσεως φέρουσα τὴν σφραγίδα τοῦ Πάπα.

— Ἀκούσατε τὸ τέλος, ἀπήντησεν ὁ Τσέρρας μετὰ τινος πείσματος, ὅπερ ὅμως μετέτρεψεν ἀμέσως εἰς γέλωτα : Ἀναμφελῆς καὶ εὐτυχῶς προσβλητικὸν θὰ ἦτο, ἂν ἐβεβαίουν ὑμᾶς περὶ τῆς εἰρηνικῆς κατοχῆς τῶν ὑμετέρων φρουρίων, γαιῶν καὶ προνομίων. Καίπερ δὲν ἐλπίζετε τοῦτο, ἐστὶ ὅμως βέβαιοι, ὅτι προτιθέμεθα νὰ αὐξήσωμεν τὰς ἰδιοκτησίας ὑμῶν, παραχωροῦντες ὑμῖν πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ συντελέσῃ, ὅπως εἰς υἱὸς τῆς Γαλλίας ἐκδηλώσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτοῦ εἰς τοὺς πιστοτάτους...

— Ἀφίσατε τὰ ὑπεροβικά, κόμη, εἶπεν ὁ γέρων, καὶ προσέξατε εἰς τὴν τελευταίαν αὐτὴν φράσιν τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Καρόλου. Τὰ χάλασε 'ς τὸ ὕστερο... καὶ μὲ ὅλας αὐτὰς τὰς ὥραιās διαμαρτυρίας του, τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἔχει σκοπὸν νὰ μᾶς γδύσῃ.

— Πῶς ; ἠρώτησαν πολλοί.

— Ὡ! τοῦτο εἶναι καθαρῶτατον. Βεβαίονε ὅτι θέλει νὰ αὐξήσῃ τὰς ἰδιοκτησίας μας. Ἐπειδὴ δὲ καὶ τὰς βαρονίας δὲν τὰς φέρει ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, εἶναι βέβαιον ὅτι διὰ νὰ δώσῃ εἰς τὸν ἕνα πρέπει νὰ πάρῃ ἀπὸ τὸν ἄλλον.

— Βαρόνε, εἶπεν ὁ Ἀνσέλμος, ἀποδί-